

Det er således, at i bund og grund da handler det jo om netop den her prioritering, og det kan godt være, at hr. Bruno Jerup og andre kan finde rapporter osv., som de citerede fra, det ved jeg også godt, hvor man siger, det er altså et bedre standpunkt, man får, hvis man er tosproget. Og det må vi så tage til efterretning, at sådan er det. Når man tager det til efterretning, så ved jeg godt, at så accepterer man det, ja, vi må acceptere, at der er nogle, der i hvert fald konkluderer det af de såkaldte eksperter – og hvem skal så afgøre, hvem der er eksperter i den her sag? Det er selvfølgelig dem, der er højtuddannede osv., som de venstreorienterede ønsker at lytte til, og det må vi så acceptere, at sådan er det fra den side – i venstre side i salen specielt.

Vi mener helt klart, at det, det handler om her, det er, at når vi har en del ressourcer – skatteyderkroner – her i dette land, så må de fordeles bedst muligt, og da mener vi, at det er ganske overflødigt at give modersmålsundervisning. De penge, som også Det Konservative Folkeparti var inde på, er det bedre at bruge på danskundskaberne. Der skal ikke herske tvivl om, det er klart og tydeligt sprog, at det er det, det handler om for os. At fordele de ressourcer på en anden og en bedre måde.

Med hensyn til den høring, vi havde for et års tid siden – som Det Radikale Venstre også var inde på – da må jeg sige, at hvis man lagde mærke til de to piger, vi havde der: de havde været i landet cirka lige lang tid, men den ene var meget, meget svær at forstå, og det var hende, der havde haft modersmålsundervisning. Den, der aldrig havde haft modersmålsundervisning her i dette land, var meget nem at forstå. Klart og tydeligt dansk sprog var der fra den side, hvor den anden havde vanskeligheder også ved at forstå de spørgsmål, der kom fra politikerne.

Så kan man jo sige: Jamen er det ikke ligegyldigt, om de kan tale et forståeligt dansk sprog. Jeg synes, det er utrolig vigtigt, hvis de – som nogle partier her ønsker at også flygtninge skal – skal integreres i samfundet, så er det da utrolig vigtigt, at man kan det danske sprog klart og tydeligt, og at man ikke oplever, at de har været her 20, måske 30 år og stadig væk har svært ved at udtrykke sig på dansk.

Fru Anne Bastrup sagde godt nok, at det kunne ikke komme bag på mig, nej, det er klart, at SF ikke støtter det, og som jeg også sagde, jeg ville da nok have fået et chok, hvis SF pludselig

var gået her på talerstolen og havde ytret sympati for Fremskridtspartiets holdninger i denne her sag, og jeg ville også have taget det som noget, der var betænkeligt. Så ville jeg nok have studset lidt mere over mit forslag, hvad det i grunden var, der stod, hvis det var således, at SF kunne støtte det. Også med hensyn til Det Radikale Venstre. Det er klart, vi ligger milevidt fra hinanden på det her felt, og sådan skal det jo åbenbart fortsat være. Men vi håber så, at også vælgerne vil gøre klart, hvad det drejer sig om med hensyn til bl.a. modersmålsundervisning.

Jeg kan nævne et eksempel. Det er fra min egen kommune, hvor jeg selv sidder som kommunalbestyrelsesmedlem, og hvor alle partierne – inklusive Socialdemokratiet – faktisk har været med til at lave en slags civil ulydighed over for regeringen og har sagt: Vi ønsker ikke at give modersmålsundervisning, der er simpelt hen ikke økonomiske ressourcer til det. Vi vil hellere bruge dem f.eks. på danskundervisningen.

Lige fra Socialdemokratiet til Fremskridtspartiet var vi enige om, at det her ville vi ikke være med til længere. At man så ligesom trak i land på et tidspunkt, da man fik at vide, at nu kunne der altså ske nogle alvorligere ting, var selvfølgelig kedeligt, for jeg synes, man skulle have trukket det igennem.

Jeg mener for den sags skyld, at kommunerne skal have deres egen udlændingepolitik. De skal kunne sige: Vi ønsker ikke at give modersmålsundervisning. Det var det forslag, som vi fremsatte sidste år sammen med Venstre og Det Konservative Folkeparti. Og det var da et skridt i den rigtige retning, som vi plejer at sige herinde, men det kunne så ikke blive gennemført. Jeg må ærligt tilstå, at inderst inde havde jeg det lidt dårligt med det, for jeg mener reelt, at det forslag, der ligger her i dag, er det, der er brug for, hvis vi skal se på, hvor de økonomiske ressourcer bliver brugt bedst muligt.

Jeg var naturligvis glad for, at hr. Frank Dahlgaard havde en vis sympati og velvilje over for forslaget. Det kom ikke bag på mig. Det er klart, og med de ytringer, der kommer fra hr. Frank Dahlgaard, tror jeg ikke, at vi reelt står mange millimeter fra hinanden på det her område. Men Det Konservative Folkeparti – forstod jeg – mente alligevel til sidst, at man var gået lidt for langt, og at det skulle være ad frivillighedens vej.